

1. AKT

SCENE 1: (NORA, LINDE)

1900

Nora og hendes to børn, kommer hjem med Linde. Nora hjælper børnene og sig selv af med tøjet. Børnene sætter sig hen ved bordet i hjørnet og tegner og leger. Nora snakker ustoppelig, Linde kan ikke få et ord indført:

NORA: Kristine! Tænk, at vi to skulle mødes igen!

Jeg kunne ikke kende dig -

Du er blevet så forandret, Kristine!

Ni lange år! Og nu er du endelig kommet hertil for at more dig?

Ja, more os - dét skal vi.

Nora lægger mærke til at Linde stadig står med overtøjet på. Hun hjælper hende af med jakken. Og fører hende over i sofaen.

NORA: Nu har du dit gamle ansigt igen.

De kigger på hinanden.

NORA: De sidste otte år har været en lykkelig tid, kan du tro!

(kommer i tanker om Lindes skæbne)

Åh, men du? Du er jo blevet enke.

– Han efterlod dig intet?

Linde ryster benægtende på hovedet.

NORA: - ingen børn? – ingen penge?

Linde ryster på hovedet.

NORA: Kun sorgen? Savnet?

Linde ryster igen på hovedet.

NORA: End ikke det! Så ganske alene...?

Jeg har to dejlige børn...

Nora kigger lykkeligt over på børnene som leger så harmonisk. Linde deler ikke helt hendes hengivenhed.

NORA: Men i dag vil jeg ikke være egenkærlig.

Kun tænke på dig. Men...

- du har vel hørt om den store lykke som er hændt os?

Torvald er blevet direktør i banken!

Nora hviner.

NORA: Han får en høj løn.
Nu kan vi leve sorgløst, ganske som vi vil.
Å Kristine!

LINDE: Nora, du er et barn!

NORA: Dejligt at have rigtig mange penge. Ikke sandt?
Rigtig, rigtig mange penge!

LINDE: Nora, Nora, du er et barn!
En ødeland.

NORA: Det er som at høre Torvald: (*Truer med fingeren*) "Nora, Nora!"
Men Nora er ikke så slem
som I tror – vi har ikke altid kunnet flotte os.
Torvald blev jo så frygtelig syg.
De sagde, han måtte ned til Syden.

Et helt år i Italien.
Det frelste Torvalds liv, men det var dyrt, Kristine.
Skrækkelig dyrt.

Pengene fik vi af min far. Kort før han døde.
Min kære papa!

Nu er Torvald frisk som en fisk!
Har aldrig haft en syg time siden.

Nora løber over til børnene. Kilder dem. De hviner, griner.
Og børnene er sunde og raske, og også jeg.
Å Gud, å Gud, Kristine, det er
vidunderligt at leve og være lykkelig!

Nora standser brat. Børnene løber ud.

NORA: Å nej; jeg taler jo kun om mig selv!
Vær ikke vred!
- Men sig mig, er det sandt,
at du ikke holdt af din mand? Hvorfor tog du ham da?

LINDE: Min mor lå syg og hjælpeløs,
jeg havde to yngre brødre at sørge for.
Jeg havde ikke råd at sige nej.

Linde overvejer hvordan hun skal beskrive ægteskabet.

LINDE: Så døde han; efterlod kun gæld.
De sidste tre år har været som én lang,
hvileløs arbejdsdag for mig. Nu er det slut, Nora.
Min stakkels mor er død,
mine brødre kan sørge for sig selv.

Det er slut, Nora.
Ingen lettelse, blot en usigelig tomhed.
Ingen mere at leve for.

Derfor kom jeg hertil. Holdt ikke ensomheden ud.
Må prøve at få et arbejde,
så jeg kan klare mig selv.

Jeg har jo ingen papa, som forærer mig penge...

NORA: Åh, bliv ikke vred på mig.

LINDE: Kære Nora, det er dig som ikke må blive vred!
Jeg har så megen bitterhed i mit sind.
Du fortalte om din mands nye stilling – vil du tro mig?
– Jeg glædede mig ikke på jeres vegne, men på mine.

NORA: Du mener Torvald kan gøre noget for dig?
- dét skal han, Kristine!
Lad bare mig;
jeg ved, hvordan han skal tages.
Åh, jeg vil så gerne gøre dig
den tjeneste...

LINDE: Hvor er det smukt
af dig, Nora.
Dobbelt smukt af dig,
som kender så lidt til
livets byrder og besvær.

NORA: Jeg... ? ... kender så lidt til livets besvær?
Hvad ved du om det?
Det er mig, der har reddet Torvalds liv.

LINDE: Hvordan? Det var jo din far, der gav jer pengene...

NORA: Det tror alle, også Torvald; men...
Papa gav os ikke en skilling. Det var mig selv, der
skaffede alle pengene til veje.
Hvad siger du så?

LINDE: Men hvor fik du dem fra?
Låne dem kunne du jo ikke.
Nej, en kvinde kan ikke låne penge
uden samtykke fra sin mand.

NORA: Hmm, tra la la la!
Tra la la, hvorfor ikke det?
Tra la la la, en kone der har
en smule forretningssans...

LINDE: Jeg begriber ikke et ord!

NORA: Det behøver du jo heller ikke. Måske har jeg ikke *lånt* dem. Jeg kan jo have fået dem på andre måder. (*Kaster sig tilbage i sofaen.*) Når man ser så tiltrækkende ud som jeg...

LINDE: Du er en galning.

NORA: Er det galskab at redde sin mands liv?
Jeg tryglede. Jeg bad ham – om blot at tage et lån.
Så blev han vred, Kristine, kaldte mig letsindig.
Men jeg tænkte: reddes *må* du.
Så fandt jeg på råd.
Og Papa sagde ingenting, han døde netop
i de samme dage.

LINDE: Og aldrig har du betroet dig til din mand?

NORA: Nej! For himlens skyld! Torvald er så streng i det stykke.
Hvor pinligt, hvor ydmygende
for ham at vide at han skyldte mig noget.

Linde kigger måbende på Nora.

NORA: Hvad siger du så, Kristine? Dur ikke jeg også til noget?

LINDE: Men hvordan får du penge til afdrag?

NORA: Ofte har jeg ikke vidst mit levende råd.
Da drømte jeg, at en gammel, rig herre var blevet forelsket i mig...
At han nu var død, og når man åbnede hans
testamente, så stod der:
"Alle mine penge skal den skønne fru Nora
straks have udbetalt. Kontant."

LINDE: Men kære Nora, hvem var den herre?

NORA: Kan du ikke forstå det?
Den gamle herre var slet ikke til!
Han var bare en drøm.
Men nu kan han blive, hvor han er!
jeg bryder mig hverken om ham eller hans
testamente; nu er jeg sorgløs.
Sorgløs, ganske sorgløs! At kunne lege og tumle
med børnene, have det smukt og nydeligt i
huset, som Torvald ønsker det! Å ja, ja, det
er vidunderligt at leve og være lykkelig!

LINDE: Nora, du er et barn!
Du er og bliver
et barn!

(19' 25)

SCENE 2: (NORA, LINDE, RANK)

1900

RANK (*ind fra Helmers kontor*): Hvilken lykke kommer jeg her og forstyrrer?

NORA: Mig forstyrrer De aldrig! (*præsenterer*)

Doktor Rank, en ven af huset - Fru Linde, min gamle veninde.

LINDE: Jeg er kommet for at søge arbejde, herr doktor.

Man skal jo leve...

RANK: Tænk, at det skal være så nødvendigt...

TERZET:

NORA: Livet er så godt!

Det er vidunderligt at
leve og være lykkelig.

LINDE: Livet er

en kamp!
Slide og slæbe,
bide tænderne sammen.

RANK: Livet er

helt uden betydning.
Alligevel kæmper vi
for at holde døden fra livet.
Et mysterium...

NORA: Jo, men... Rank, De vil jo såmænd gerne leve...?

RANK: Ja, såmænd vil jeg det.

Så elendig jeg end er,
vil jeg gerne blive ved med at pine og plages i det uendelige.
Det vil en hvilken som helst slyngel.
Og når vi taler om slyngler:

En af den værste slags er inde hos Helmer lige nu.
De kender ham ikke. En sagfører Krogstad.
Fordærvet i karakteren, frue. Fordærvet
i karakteren.

NORA: Hvem!?

LINDE: Krogstad!?

NORA: Men hvad vil dog Krog...- denne sagfører Krogstad?

RANK: Han har en stilling i banken, som han kæmper for at beholde.

Han driver mange slags forretninger, kan De tro!
- også af den lyssky slags.

Nora griner. De andre kigger overraskede på hende.

NORA: Det er så fornøjeligt at tænke på at vi...

– at Torvald har fået så stor
indflydelse på mange menneskers liv.

Nora tager en pose op af lommen.

NORA: Doktor Rank, en lille makron?

RANK: Jeg troede, makroner var forbudt her i huset?

NORA: Jeg fik dem af Kristine.

LINDE: Af mig??

NORA: Du kunne ikke vide, at Torvald har forbudt dem.
Han er bange for, at jeg får grimme tænder!

Nora giver alle en makron og spiser to selv. De tygger, smager, nyder. (4' 20)

SCENE 3: (NORA, LINDE, RANK, HELMER)

1920

Nora henvender sig til Helmer, der kommer ud af sit kontor. Alle tygger hurtigt af munden. (Det er tænkt som om alle taler i munden på hinanden. Vi forstår hvad det drejer sig om, men ingen hører egentlig rigtigt efter.)

NORA: Må jeg præsentere... : Det er
Kristine ... Fru Linde ...

Kristine Linde har gjort den lange
rejse for at tale med dig

NORA: Hun er så dygtig på et kontor.
Hun håber at komme under
en kyndig mands ledelse.

Da hun hørte, at du var blevet
bankdirektør, kom hun straks hertil
- og... Torvald? For min skyld?
Gør lidt for Kristine!

NORA: Ja, så temmelig...!

NORA: Der ser du!
Det skal fejres! Champagne!

HELMER: Omsider gik han.

LINDE: Vi har kendt hinanden i
tidligere dage.

HELMER: Hvad skal det betyde?

HELMER: Meget fornuftigt, frue.

Fruen er formodentlig enke?
(Linde nikker)
Og har erfaring fra kontor?
(Linde nikker igen)
Et heldigt øjeblik, Frue!
Jeg har lige fået en ledig plads.

LINDE: Hvordan skal jeg takke Dem?

HELMER: Champagne? Er det nu
nødvendigt?

RANK: Et enkelt glas for damerne,
Helmer!
Et enkelt glas...

LINDE: Nora, du er og bliver et barn!

HELMER: Her dufter af makroner?

NORA og RANK: De er fra fru Linde!

*Nora gelejder selskabet ind på Helmers kontor og går selv efter glas og flaske.
Hun åbner døren til gangen og står ansigt til ansigt med Krogstad.*

(2' 00)

SCENE 4: (NORA, KROGSTAD – senere også HELMER, RANK)

1930

NORA: Hvad vil De? Min mand er optaget.

KROGSTAD: Ham har jeg talt med allerede.

NORA: De vil tale med mig? Hvorfor? Det er jo
ikke den første i dag?

Jeg har ikke tid til Dem i dag.
Jeg har lige fået min gamle veninde
Kristine Linde ansat i banken. Nu skal det fejres.

KROGSTAD: Fru Linde?

NORA: Så ved De det. Skønt man er kvinde,
har man trods alt lidt at skulle have sagt.

KROGSTAD: Fru Helmer, vær venlig og hjælp mig,
så jeg kan beholde min stilling i banken!

NORA: Men Krogstad, så stor en indflydelse
har jeg slet ikke på min mand.

KROGSTAD: Ikke det?

Jeg synes selv de lige sagde...
Jeg kender Deres mand og tror
ikke at han er mere karakterfast
end andre ægtemænd.

NORA: Nu tier De stille!
Gå! Jeg viser Dem døren!
Jeg er ikke bange for Dem
mere.

KROGSTAD: Fruen er modig.
Men hør mig nu:
Jeg vil kæmpe med alle midler.

Engang begik jeg en dumhed.
Alle døre lukkede sig. Og for at overleve slog jeg ind
på tvivlsomme forretninger.
Nu må jeg ud af det.
Mine sønner vokser til, for deres skyld
må jeg skaffe mig lidt agtelse.
Min stilling i banken var første trin på vejen op.
Nu sparker Deres mand mig ned igen.

Hvis ikke De vil hjælpe mig,
må jeg tvinge Dem!

Nora ler hånligt.

KROGSTAD: Da Deres mand var syg, kom De til
mig for at låne penge.
Jeg lovede at skaffe Dem beløbet
mod et gældsbevis som jeg affattede.

NORA: Og som jeg underskrev.

KROGSTAD: Nedenfor tilføjede jeg et par linjer,
hvor Deres far indestod for gælden.

NORA: Og han underskrev.

KROGSTAD: Men Deres far lå meget syg,
han døde kort derefter.
Sig mig, fru Helmer,
husker De mon Deres fars dødsdag?

Nora kigger bort.

KROGSTAD: Han døde i september.
Men se nu her: Deres far har skrevet under
den 2. oktober ...
Er det ikke besynderligt, fru Helmer?

Nora tier.

KROGSTAD: Kan De forklare mig det, fru Helmer?

Nora tier fremdeles.

KROGSTAD: Er det virkelig Deres far, der
selv har skrevet under her, fru Helmer?

Efter en kort tavshed, kaster Nora hovedet tilbage og ser trodsigt på ham.

NORA: Nej, det er det ikke. Det er mig.

KROGSTAD: En farlig tilståelse, fru Helmer.

NORA: Hvorfor det? De skal snart få Deres penge.
Så er jeg ude af det hele.

KROGSTAD: Men kære fru Helmer, det er bedrageri! Dokumentfalsk.

NORA: Det kunne jeg ikke tage hensyn til.

KROGSTAD: Da kan jeg fortælle Dem: Det var hverken mere eller værre,
den forbrydelse, jeg selv engang begik.

NORA: Skulle De have gjort noget modigt for at redde deres hustrus liv?

KROGSTAD: Lovene spørger ikke om årsag.

NORA: Da må det være nogen dårlige love.

KROGSTAD: Det kan være, men forretning er forretning.

Lyt derfor efter, lille Frue:

Bliver jeg udstødt for anden gang,
så skal De gøre mig selskab.

Farvel.

Har De spørgsmål, er De velkommen til at kontakte mig.

Han rækker Nora sit visitkort, hilser og går. Hun står alene tilbage.

NORA: Han truer. Han truer mig! Med dom og fængsel!
Hvad gør jeg nu?
Betrør mig til Torvald?
Umuligt! Utænkeligt!

Snak, snak, snak!

Der er ingenting i vejen.

Vi skal feste. Vi skal fejre. Jeg vil danse. Åh!

Helmer kommer ind fra kontoret. Nora gemmer visitkortet i møblementet.

HELMER: Nora! Hvor bliver du af? Vi venter på dig.
Har her været nogen?

NORA: Her? Nej.

HELMER: Mærkeligt. Jeg så Krogstad gå forbi udenfor.

NORA: Nå ja.. Han havde glemt sine handsker...

HELMER: Nora, du er som en åben bog. Jeg kan se det på dig.
Han har bedt dig tale sin sag.

NORA: Ja...

HELMER: Nora, du talte usandt!
Det må min lille sangfugl aldrig gøre igen.
En sangfugl må aldrig have falske toner.

Tager hende om livet.

NORA: Er det virkelig så slemt, det, som
Krogstad har gjort?

HELMER: Forfalsket en underskrift? Det er en grov forbrydelse.

NORA: Han kan have gjort det af nød?

HELMER: Han er moralsk fordærvet.
Tænk, hvordan han til evig tid må lyve og hykle.
Jeg føler fysisk ubehag
ved sådanne mennesker.
Tænk, hvordan han forgifter sin hustru og sine egne børn med al den løgn.

Det med børnene er just det forfærdeligste:
Alt for ofte ser man det: Afsporede mennesker har som regel haft
løgnagtige mødre.

NORA: Løgnagtige mødre?

HELMER: Ja, mødre mest – men somme tider også fædre...
Den evige dunst af løgn bringer
sygdom og fordærv ind i hele hjemmet.
Derfor skal min søde lille Nora love mig
aldrig mere at tale usandt
og aldrig mere at tale Krogstads sag. Giv hånd på det. *(Nora tøver)*
Ræk mig hånden. Se så. Afgjort altså.

Helmer går ind på kontoret.

NORA: En løgnagtig mor?
Fordærve mine egne børn - !
Forgifte hjemmet? (*kort ophold, hun hæver nakken*)
Dette er ikke sandt.
Dette er aldrig i evighed sandt.

Rank kalder inde fra kontoret.

RANK: Vi er nær ved at dø af tørke herinde.

Nora henter champagnen og forsvinder ind på kontoret. (16'00)

ORKESTERMELLEMSPIIL

Børnene kommer ind, slæbende på en stor kiste med udklædningstøj. De trækker smukke kjoler frem af kassen og leger karneval.

SCENE 5: (NORA OG BØRNENE)

1940

Nora kommer ind og begynder at lede efter et kostume i kassen. Hun er nervøs og distraheret, selv om hun vil give indtryk af at være glad overfor børnene.

NORA: Mor skal til kostumebal.
Hvordan skal hun klæde sig ud? Vil I hjælpe jeres stakkels mor til at blive den smukkeste til festen, så far bliver stolt og glad?

Børnene jubler. Nora har fokus mod døren.

NORA: Der kommer nogen! (*Råber*) Er her nogen?
Ingen. Der er ingen.
Han gør det ikke!
Jeg har jo jer to forsvarsløse børn...

Nora ryster bekymringerne af sig og går op i udklædning af sig selv og børnene med begejstring og grin. Hun finder en gammel hat, et slidt jakkesæt, en moustache og en stok frem og vralter rundt som Chaplin.

*Børnene jubler. De vil have hjælp med deres udklædning. Nora begynder at kilde børnene. De griner og ruller rundt på gulvet.
Pludselig sætter Nora sig op. Hun griner ikke længere.*

NORA: Slip mig! Der kommer nogen! Åh nej! Forsvind børn! Ud med jer! Lad mig være!

Helt hysterisk forsøger hun at få det tåbelige kostume af, mens de forvirrede børn klamrer sig til hende. Hun skubber børnene ud af døren og smækker den i. Hun flår jakken af så den revner.

(5'00)

SCENE 6: (NORA OG FRU LINDE)

1950

Der bliver banket let på døren; fru Linde kommer ind.

NORA: Kristine, er det dig? Der er vel ikke andre derude?

LINDE: Er alt vel?

NORA: Nej... Det er bare... Vi skal til kostumebal.
Men se, den er revnet. Hvad skal jeg gøre...?

LINDE: *(trækker på skuldrene)*
Nora, jeg skylder dig tak
fordi du skaffede mig en
stilling i banken.
En ubeskrivelig lettelse!

Og tak for
gæstfrihed og champagne...
I to forstår at skabe et hjem, der er
åbent for ensomme fugle som
Doktor Rank og mig selv.

NORA: Rank er jo nærmest en del af inventaret.
Han kommer her hver eneste dag.
Han er Torvalds bedste ungdomsven, men
efterhånden også min. Jeg fortæller ham alt... eller næsten.
Ja, jeg snakker mere med Rank end med Torvald.
Torvald har så meget andet at tænke på...

LINDE *(Afbryder):* Åh nej, Nora!

(Nora ser uforstående på fru Linde.)

LINDE: Har Rank formue? *(Nora nikker)*
Og ingen at forsørge? *(Nora ryster på hovedet)*

Åh nej, nu ved jeg, hvem du har
lånt penge af.
Den hemmelige beundrer som
ville efterlade dig alt!

Nora, du er et barn!
Lad mig give dig et råd:
Se at komme ud af det her med Doktor Rank!

NORA: Sludder! Det var jo bare en drøm!
Jeg har ikke lånt penge af Rank.
Han er min ven...

LINDE: - og meget mere end det, hvis han får lov!

NORA: (*ler højt*) Kristine! Nu er det dig der drømmer!
Rank har slet ikke den slags lyster. (*Pause*)
Det kunne aldrig falde mig ind at bede Rank om penge!
(*for sig selv:*)
Men på den anden side... jeg er sikker på, at
hvis jeg bad ham om det... Måske en mulighed...?
Jeg må ud af det her med Krogstad...!

LINDE: Nora, der er sket noget siden i går. Hvad er det du skjuler?

NORA: Kristine! (*Lytter*) Hys! Nu kommer Torvald hjem!
Er du sød at gå ud i køkkenet? (*Finder en pose bolsjer frem fra lommen*).
Og giv børnene et kys og et bolsje.
Jeg var vist rigtig væmmelig mod dem lige før.

LINDE: Ja, jo, men jeg forlader ikke huset før du har
fortalt mig hvad det er der sker!

(6'00)

SCENE 7: (NORA OG HELMER)

1970

HELMER: Hvem var det?

NORA: Bare Kristine. ... Linde. Hun vil hjælpe mig med
kostumet til ballet. Jeg kan ikke finde på noget.
Torvald, du har så god smag. Bestem hvad jeg skal være.
Jeg skal nok være sød at føje dig.

HELMER: Sød? Fordi du føjer din mand?
Pjat! Jeg ved godt du ikke mente det sådan.

NORA: Torvald, Hvis nu dit lille egern
bad dig mindeligt
om en lille bitte tjeneste...?

HELMER: Hvad er det?
Fortæl!

Din lærkefugl skulle kvindre
både højt og lavt!

Det gør den allerede.

Jeg skulle lege elverpige
danse for dig i måneskin...!

HELMER: Nora... Ikke Krogstad nu igen!

NORA: Jo, Torvald. Jeg beder dig!
Lad Krogstad beholde sin stilling!

HELMER: Men jeg har allerede givet den til Fru Linde.

NORA: Så fyr én af de andre!

HELMER: Er du blevet vanvittig!?

NORA: Vi kunne få det så lykkeligt
her i vort sorgløse hjem.
Os og børnene, Torvald!
Man ved aldrig, hvad
onde mennesker kan finde på.

HELMER: Skulle rygtet gå, at bankens
nye direktør er i lommen på
sin kone?
Krogstad kan ikke skade mig.
Min samvittighed er ren.

HELMER: Han er dygtig, Krogstad
og hans moralske brist kunne jeg nok leve med.

Men jeg tåler ikke den måde,
han opfører sig på overfor mig.
Vi kendte hinanden som unge, drak dus!
Og Krogstad, det taktløse menneske,
lægger ikke skjul på det når andre er tilstede.
Han taler til mig som en hvem-som-helst.
Det er pinligt! Han gør min
stilling i banken uudholdelig!

NORA: Men Torvald. Det kan du da umuligt mene.
Det dér er jo bare smålige hensyn!

HELMER: Smålige hensyn?
Min kone kalder mig smålig!
Det hér må holde op!

Helmer stormer ud på sit kontor. Nora står tilbage i stuen, usikker på hvad hun skal tage sig til. Hun nynner bekymret. Helmer kommer ud fra kontoret igen, med en konvolut i hånden.

HELMER: Se så, min lille fru Stivnakke...
Her er Krogstads opsigelse.

NORA: Lad være, Torvald! For min skyld... Jeg be'r dig.
For børnenes! For din egen

HELMER: Det er fornærmende, når du tror at jeg
er bange for en småsvindlers hævn.
Men jeg tilgiver jeg dig, fordi det viser din
store kærlighed til mig. (*Tager hende i sine arme*)

Nu går jeg personligt hen med brevet.
Siden ser vi på kostumet. Jeg har en god idé...

Helmer går.

NORA: Han gjorde det. Nu gør han det.
I dette nu går verden under.
Hvem redder mig?
Han går en anden vej - jeg farer vild.

Jeg råber, han hører mig ikke.
Jeg vakler, han støtter mig ikke.
Jeg falder, han griber mig ikke.
Jeg tvivler ikke, og dog går alting galt.

Saml mig op og se på mig.
Hvem er jeg? Hvem er jeg for dig?

Jeg så ikke meget, men her ser jeg klart.
Hans redning dengang er nu min undergang.
Lille Nora, sød, ufarlig.
Kan hun tænke? Kan hun handle?
Hvor er viljen? Hvor er styrken?
Ingen redning. Kun en slutning.

Jeg råber, han hører mig ikke.
Jeg vakler, han støtter mig ikke.
Jeg falder, ingen griber mig.

Hvem hjælper mig nu?
Hvem redder os nu?
Ingen redning, kun en slutning.

(10'40)

PAUSE

2. AKT

SCENE 1: (NORA OG RANK – SENERE HELMER)

1980

Nora sidder i stuen. Døren til gangen åbner sig forsigtig og dr. Rank kigger ind. Han rømmer sig let. Nora kigger ikke på ham. Hun stryger sig over ansigtet og retter på sminken.

RANK: Forstyrrer jeg?

NORA: Rank! Jeg har altid tid til dig.

RANK: Så længe det varer...

NORA: Hvad skal det betyde?

RANK: Der er noget du skal vide. Jeg er færdig. Syg til døden.
Det er sket. Min krop er et fallitbo.
Om en måned ligger jeg og
rådner op på kirkegården.

NORA: (*bestyrtet*) Rank! Sig ikke det!

RANK: Kærligheden dræber mig. Alt for stort begær
efter livet og kødets lyst. Det straffer sig.
Jeg venter svar på den sidste test.
Derefter begynder nedtællingen .

Hør her, kære Nora: Helmer afskyr
alt, hvad der er hæsligt.
Han skal ikke se mig syg.
Aldrig må han komme til
min sygeseng.
Ingen af jer! Jeg låser døren!

NORA: Rank! Sig ikke det!

Så snart jeg kender svaret,
giver jeg besked.

NORA: Og jeg som havde sådan brug for, at du var
i godt humør.

RANK: Med død og forrådnelse i sigte?

NORA: Sludder, Rank! Lystig, lystig!

De kigger længe på hinanden i en slags stirreduel. – Eventuelt leger de med små sangstrofer som de sender frem og tilbage.

NORA: Du smilede!

RANK: Nej, det var dig!

NORA: Nej, det var dig der smilede,
din gamle buk!

RANK: Drillepind!

NORA: Du må ikke dø fra os!

RANK: Ude af øje, ude af sind...

NORA: Tror du det?

RANK: Ingen er uerstattelig.

NORA: Prøv at se hvad Torvald gav mig her til morgen...

Nora hiver ned i trøjen for at afsløre en BH med blonder. Hun poserer for Rank.

RANK: Hvilken ære, skønne frue. Hvordan kan jeg
nogen sinde gøre gengæld...?
Ak, skal jeg forlade denne verden uden at
efterlade mig noget? Kun en ledig plads?

Nora bliver alvorlig.

NORA: Hvis jeg nu bad dig om... (*tøver*)
Hvis jeg nu bad dig om
et bevis på dit venskab,
en enorm tjeneste...

RANK: Ja...? Sig frem...!

Så urimelig meget.
Både et råd og en hjælp og
en stor, stor tjeneste.

RANK: Så meget desto bedre!

Rank, du er min bedste ven
i hele verden.
Der er noget du må hjælpe mig
med at forhindre.
Du ved hvor utrolig højt,
Torvald elsker mig;
han ville ofre sit
liv for mig om nødvendigt...

RANK: Han er ikke den eneste...

Som...?

Som gladelig ofrede sig for dig.
Du skal vide det,
inden jeg er væk for altid:
Jeg elsker dig, Nora.
Jeg elsker dig.

Pause.

NORA: Men, jeg troede du var...

RANK: Der er mange former for kærlighed.

Der er dem man begærer, der er dem man
deler sit liv med og så er der den ene, man elsker.
Mit begær uden grænse, uden køn, uden logik.
Utrættelig har jeg delt ud af mig selv og raget til mig.
Nu skal regningen betales.

Torvald er min nære, kære ven.
Vi har fulgtes ad vi to, igennem hele livet.
Men, Nora, der er ingen der rører mit hjerte som du.
Du er mit livs store kærlighed. Der er kun dig for mig.

NORA: Idiot!

RANK: Fordi jeg elsker dig som ingen anden,
fordi du har mit hjerte i din hånd?

NORA: Nej, fordi du siger det! Nu var alting så godt...

RANK: Mange munde har jeg kysset,
smeltet ind i mangan krop.
Men for mig er du den eneste ene.
Mit livs menneske.
Min krop og sjæl er din.

Fortæl mig nu: hvad kan jeg gøre?
Fortæl mig hvad det er!
Du må ikke straffe mig!
Giv mig lov til at gøre
hvad der står i min magt for dig!

NORA: Nu var det hele lige så perfekt.
Du var min redning, min helt.
Nu er det sagt. Alt er forbi.
Chancen forsvandt med uskylden.
Nu er det umuligt. Idiot!

Efter dette? Ingenting.
Du kan intet gøre for mig.
Intet. Ikke længere.
Jeg kan ikke bruge din hjælp.

Pause

NORA: Skammer du dig ikke?

RANK: Egentlig ikke... Ofte har jeg følt
at du nød mit selskab mere end Torvalds.

NORA: Nogle mennesker holder man mest af,
andre vil man helst være sammen med...

Helmer kommer susende ind, i godt humør og med fornyet energi. Han registrerer ikke det intime rum han bryder ind i.

HELMER: Mission completed! Krogstad har fået sin opsigelse.
Rank, beklager forsinkelsen!
En cognac?

Rank løsriver sig fra Noras blik og følger efter Helmer ind på kontoret. Nora står alene tilbage.

(12'30)

SCENE 2: (NORA OG KROGSTAD)

1990

Nora synker oplevelsen med Rank. Umærkeligt kommer Krogstad til syne i døren bag hende. (Næsten lidt horror...).

KROGSTAD: Du ved jo nok, at jeg er fyret...

NORA: Tro mig, jeg har kæmpet til det yderste,
men min mand er så principfast...

KROGSTAD: Til trods for konsekvenserne?

NORA: Dem kender han ikke noget til!

KROGSTAD: Det tænkte jeg nok.

NORA: Hvad vil du mig?

KROGSTAD: Bare se hvordan du har det.
Jeg har tænkt på dig hele dagen.
En snylter som mig har også et hjerte.

NORA: Så vis det! Tænk på mine små børn!

KROGSTAD: Har du og din mand tænkt på mine?
Det kan være det samme. Jeg ville bare sige at du
ikke skal tage sagen alt for alvorligt. Myndighederne
behøver ikke få noget at vide. Det her klarer vi tre.

NORA: Torvald må intet vide!

KROGSTAD: Hvordan vil du forhindre det?
Kan du betale hvad du skylder? Har du pengene?

NORA: Ikke med det samme...

KROGSTAD: Lige meget. Disse billeder kan
ikke længere byttes mod din gæld.
(*Krogstad holder en ufremkaldt fotorulle op.*)

NORA: Hvor meget skal du have for den?

KROGSTAD: Nora, jeg vil ikke have dine penge.

Jeg vil på fode igen, jeg vil til vejrs.

I flere år har jeg været hæderlig,

bøjjet nakken, knoklet, kæmpet mig fremad skridt for skridt.

Nu vil jeg videre. Jeg vil op!

Du kan ikke stoppe mig.

Intet kan stoppe mig!

Selv hvis du forsvandt,

gjorde det ingen forskel: Jeg råder

stadig over dit eftermæle... Din kujon af en mand

skal nok falde til patten.. *(Pause)*

Inden et år, er det Krogstad,

og ikke Helmer, der styrer banken.

(Nora forsøger at gribe ud efter filmrullen, men uden held. Krogstad griner hånligt.)

Nu får jeg fremkaldt billederne;

Torvald får dem at se, før jeg sender dem til bladene.

Men husk: Det er ham selv der har tvunget mig ud

i det her. Det skal jeg aldrig tilgive ham.

(Krogstad går.)

(5'00)

SCENE 3: (NORA OG LINDE – SENERE HELMER)

1995

NORA: Kristine! Kristine kom her! Kristine!!!

LINDE: Nora? Du ligner en der
har set et spøgelse.

NORA: Det var Krogstad som lånte mig pengene.
Nu får Torvald alt at vide!

LINDE: Det er nok bedst for jer begge.

NORA: Kristine! Det er værre end du tror! Han tog nogle billeder... af mig.

LINDE: Billeder?...*(Det går op for hende hvad for
slags billeder det drejer sig om.)* Åh! Men...?

NORA: Jeg kunne ikke stille anden sikkerhed.
Jeg ejer ingenting.

LINDE: Nora!

Kristine!!! Jeg eksploderer!
Hvad har jeg gjort; hvad skal jeg gøre?
Kristine... Hvis der sker mig noget...
Hvis jeg pludselig ikke er her mere...
Når Torvald vil ofre alt for at rense mit
navn, så skal du standse ham.
Jeg var alene om det.
Han vidste intet. Lov mig det!
Nu eksploderer det, Kristine!

Træk vejret dybt!

Nora...

Jeg lover.

LINDE: Nora, jeg taler med Krogstad.

NORA: Hold dig væk fra ham! Han vil skade dig.

LINDE: Der var en gang hvor han ville gøre alt
for mig. Har du hans nummer?

NORA: Du... og Krogstad??

NORA: Måske? ... Vent...

(Nora finder Krogstads visitkort der, hvor hun gemte det.)

Men billederne! Hvad med billederne! Måske er de
allerede på vej!

*(Linde har fundet sin mobil (NB: årgang 1990) frem og taster nummeret
ind fra kortet. Døren til Helmers kontor åbner sig.)*

HELMER: Nora!

NORA: *(Skriger i angst)*

HELMER: Nora, hvad er der med dig? Slap nu af!

Undskyld forstyrrelsen...

(Helmer lukker døren til kontoret igen.)

LINDE: Intet svar. Jeg tager over til ham med det samme.

Du må sørge for at Torvald

ikke får billederne hvis de kommer. Jeg taler Krogstad
til fornuft. Jeg skynder mig alt hvad jeg kan.

Nora! Træk vejret!

(Linde går. Nora står tilbage og prøver at få kontrol over sin vejtrækning.)

(3'30)

SCENE 4: (NORA, HELMER OG RANK)

2000

Nora går over og banker forsigtig på Helmers kontordør.

HELMER: Hvad så? Tør man endelig vove sig
ind i sin egen stue? Fri bane, Rank!

HELMER og RANK: Vi to har fået en god ide til dit kostume.
Det giver dig også mulighed for en dans!
Hvad siger du til det?

NORA: Jo, hvis I synes. Men Torvald, så skal du
også hjælpe mig så det bliver godt.
(Det ringer på døren. Helmer går for at åbne. Nora forsøger at overhale ham.)

HELMER: Jeg åbner.
(Det er musestille i stuen indtil Helmer kommer tilbage.)
Det var et bud med en
kuvert fra Krogstad. Gu' ved, hvad den
gamle igle nu har fundet på.
(Helmer skal til at åbne kuverten. Nora forsøger at rive den fra ham.)

HELMER: Nora, hvad er der med dig?!

NORA: Du lovede at hjælpe med dansen!

HELMER: Kan det ikke vente?

NORA: Nej!

RANK: Torvald, iglens kuvert kan vente. Red en kvinde
i nød...

Helmer griner og smider kuverten fra Krogstad på bordet.

HELMER og RANK: Hvor skal vi begynde, smukke jomfru?
Dans lidt for os, pigebarn, så ser vi på det...

Helmer og Rank laver trommerytmer og Nora begynder at danse.

HELMER og RANK: Dans for os! Dans for os, Nora!

Noras dans tager til i vildskab.

HELMER: Rolig, Nora.

NORA: Jeg kan ikke styre det!

RANK: Ro på! Hey!

NORA: Jeg stopper aldrig!

Helmer slutter med at tromme. Han går over til Nora og forsøger at standse hende. Hun danser bare vildere og vildere.

HELMER: Stop! Det er jo den rene
galskab det her! Hold op!!
(Rytmerne standser brat og Noras dans går i stå.)

NORA: Der kan du se, Torvald. Jeg har brug
for din hjælp hvis det her skal gå godt.
Du skal ikke have tanker for noget andet end
mig, hverken i dag eller i morgen. Ikke
åbne dine breve, ikke tage telefonen...

HELMER: Jeg er her for dig, lille pipfugl!
Du er da ikke bange for Krogstads brev?

NORA: Du må ikke åbne det endnu. Intet
må komme imellem os før alting er forbi.

RANK: Torvald, du skal ikke sige hende imod...

HELMER: Alt for dig, Nora! Men i
morgen, når du har danset...

NORA: Da er du fri.

Pause. Torvald giver sin telefon (NB: model 2000) til Nora. Hun lægger den i lommen.

NORA: Nu skal vi feste! Jeg bestiller sushi, så
åbner du champagnen!
Champagne til den lyse morgen!

HELMER: Rolig nu, Nora! Vær nu min søde lille
lærkefugl som du plejer...

RANK: Kom nu, Torvald!

NORA: Gå nu, Torvald!

*Rank hiver Helmer med sig. Nora er ved at finde nummeret til Sushien på sin
smartphone, da en besked fra Linde tikker ind:*

*INGEN HJEMME HOS NK.
HAR SENDT HAM EN BESKED
OG SIGER TIL SÅ SNART JEG
HØRER NOGET.
HOLD UD! KH, K (Dette løser vi visuelt)*

NORA: Klokkeren er fem. Syv timer til midnat. Så 24 timer
til næste midnat. Så er dansen forbi. Fireogtyve
og syv? Enogtredive timer til undergang.

Torvald kommer til syne i døren med en flaske Champagne i hånden.

HELMER: Hvor bliver hun af, min lille lærkefugl?

Nora går imod ham med åbne arme.

NORA: Her er lærkefuglen!

(7'30)

SCENE 5: (LINDE OG KROGSTAD)

2005

Scenen er tom. Det ringer på døren.

LINDE: (*Off stage, staccato*) Hej... Kom ind.
Godt du kom.

Linde leder Krogstad ind i stuen. Han har overtøjet på. Linde hælder et glas vin op til ham.

LINDE: Skål! Den er vist rigtig god...

KROGSTAD: Hvorfor skal vi mødes her?
Hvorfor skrev du til mig?

LINDE: Det kunne ikke vente. Jeg vogter
afkommet, mens herskabet er til fest.
(*Hun byder ham konfekt.*)

KROGSTAD: Til fest? Var de i humør til det i dag?
Hvad vil du mig?
Du har taget mit job i banken.

LINDE: Det har jeg vist ...
Ingen fortalte, at stillingen var din.

KROGSTAD: Sig op!

LINDE: Hvad skulle det dog gøre godt for?
Tror du, Helmer ville ansætte dig igen?

Pause

KROGSTAD: Hvorfor forlod du mig dengang?
Det var, som den faste grund
forsvandt under mine fødder da du gik.
Se på mig nu: jeg er en skibbruden mand på et vrag.

LINDE: Jeg var træt af at vente. Uret tikkede.
Jeg ville have børn. Familie. Du ville alt muligt andet - bare drømme.

KROGSTAD: Fik du børn?

LINDE: Det lykkedes aldrig... Men du..? Du har fået to?

KROGSTAD: To drenge. Vi er alene nu. Moren...

LINDE: Jeg er også alene.
Ved du hvorfor jeg kom tilbage hertil?
Også jeg har lidt skibbrud.
Ingen at sørge over, ingen at sørge for.
Giv mig den chance, jeg dengang forspildte!
Har du plads til mig i dit liv og i dit hjerte?

Jeg satsede alt og gik til bunds.
Ofrede kærligheden, fik intet igen.
Intet har jeg tilbage,
kun tomhed.

Og jeg forbrød mig mod dig.
Kan du tilgive mig?

KROGSTAD: Det var dit valg.
Alt gik i stykker, da du gik.
Noget inden i mig gav op
og forsvandt.
Jeg blev en forbryder.

Kan du tilgive mig?

KROGSTAD: Du ved ikke, hvad jeg har gjort imod Helmers. **LINDE:** Jeg ved alt.
Jeg er en ond og bitter mand.
Og alligevel vender du mig ikke ryggen?

LINDE: Fortvivlelse kan komme over os alle.
Jeg vendte ryggen til mit eget liv.

KROGSTAD: Hvis blot jeg kunne gøre det ugjort.

LINDE: Torvald har endnu ikke læst din mail.

KROGSTAD: Var det kun derfor du bad mig komme?
For at redde ham og din dyrebare veninde? Hvis det er sådan, så sig det!

LINDE: Efter år med slid og anger, jagter jeg nu kun
min egen lykke. Niels... Nu er det vores tur...

KROGSTAD: Så megen tid forspildt,
så megen lykke aldrig levet.
Hver en modgang kan jeg tåle, når
du er nær.
Hvis du vil have mig.

LINDE: Det vil stadig
være hårdt.
Det bliver ikke nemt.
Men nu er jeg her for dig,
hvis du vil have mig.

KROGSTAD: Jeg venter her til Torvald kommer
og beder ham om at slette min mail.

(Barnegråd høres fra børneværelset)

LINDE: Nej lad være! Lad ham se de billeder.
Hvad skal alle de hemmeligheder til for?

KROGSTAD: Er du sikker?

LINDE: Et hundrede.

KROGSTAD: Men én ting kan jeg gøre,
og det gør jeg med det samme.
Kom hjem til mig, når du får fri...!

(Linde nikker. De kysser lidt akavet, inden han løber ud af døren og hun ind på børneværelset for at trøste børnene med en lille vuggevise:)

Sov Dukke-Lise! Sov og bliv stor!
Medens du sover, våger din mor...

(8'30)

SCENE 6: (LINDE, NORA OG HELMER)

2010

Vi hører skrål ude fra gaden. Helmer og Nora kommer hjem. Han slæber hende med sig hen ad gaden. (Linde nynner stadig for barnet)

NORA: Jeg vil ikke hjem! Jeg vil feste!!

HELMER: Nora...

NORA: Åh, bare ét enkelt glas mere...
Bare en halv time til...
Jeg beder dig på mine knæ!

HELMER:
Ikke et eneste minut!
Rejs dig op!
Kom nu, jeg fryser!

(Helmer og Nora kommer ind i stuen, iklædt kostumer.)

NORA: Du kommer til at fortryde...

HELMER: Jeg skal give dig en halv time og mere til,
men dét alene her med mig. Skønne,
dejlige Pip-fugl...

(Linde kommer ind i stuen.)

LINDE: Hejsa... Var det en god fest?

NORA: Kristine!
Er det gået godt med de små?

LINDE (*hvisker*): Ssch! De sover!

HELMER: Nora var den smukkeste som altid.
Men ikke til at slæbe hjem...

(Helmer hiver sit overtøj af på vej til børneværelset.)

NORA (*hvisker*): Har du talt med Krogstad?

LINDE: Billederne vil tale for sig selv;
du må fortælle Torvald alt!

NORA: Jeg vidste det... Glem det!

HELMER (*ind igen*): De sover trygt og roligt.
Se, er hun ikke lækker?

LINDE: Meget!

(Lang stilhed)
Kan jeg byde på noget?

Jeg må hellere
komme hjem...

NORA: Kom godt hjem!
Husk din taske!

Godnat, Nora! Og... vær nu ikke
så stædig!

HELMER: Præcis!

Godnat!

BEGGE: Godnat, godnat.
(Helmer standser Linde i døren og stikker hende 500 kr. Linde forsøger et øjeblik at indvende, men Helmer har vendt sig væk.)

(2'30)

SCENE 7: (NORA OG HELMER – SENERE RANK)

2014

HELMER: "Bye-bye, Baby, bye-bye!"
Endelig gik hun. Hun er et
skrækkelig kedeligt menneske!

(Nora rydder op i stuen. Torvald følger hende med hungrende blik.)

HELMER: Sikke en fest! Jeg føler mig helt på toppen! Hvad
med dig?

NORA: Jeg er smadret.

HELMER: Så var det godt vi gik.

NORA: Alt hvad du gør er rigtigt...

HELMER: Lille lærkefugl... lærkefugl.... Læææææærke.....

(Nora flakser træet med vingerne. Det er nok til at tænde Helmer)

NORA: Torvald! Ikke se på mig på den måde.

HELMER: Må jeg ikke beundre min dyreste
ejendom?

Helmer går over til Nora, griber hårdt fat om hende og kysser hende.

NORA: Lad nu være...

*Det ringer på døren. Helmer går for at åbne. Nora retter på tøjet.
Rank står i døren.*

RANK: I forsvandt så pludselig.
Vi fik ikke sagt farvel.

HELMER: Vi ses jo nok i morgen...

RANK: Det kan man aldrig vide...

HELMER: Du hyggede dig i aften?

RANK: Hvorfor skulle jeg ikke det?
Champagnen var fantastisk!
Jeg skyllede den ned som vand.

NORA: Fik du svar på prøven?

RANK: Ja, i dag.

HELMER: Prøven?

NORA: Og du fejrede i Champagne?

RANK: På en måde: Ja.
Jeg fik vished. Fuld vished.
Det er vel noget at fejre!

HELMER: Det svier til dig i morgen...!

RANK: Ingenting er gratis her i livet.
Men jeg glemmer jo helt hvad jeg kom for!
Helmer! Stik mig en cigar!

(Helmer finder en cigar, Nora giver ham ild.)

RANK: Tak for det. Og så farvel!

HELMER: Hej-hej...

NORA: Sov godt.

(Rank går mod døren, men Nora holder ham tilbage:)

NORA: Ønsk mig det samme.

RANK: OK? Sov godt og tak for ilden.

(Rank går)

(5'00)

SCENE 8: (NORA OG HELMER)

2014

HELMER: Han var stangstiv.

NORA: Måske... *(Helmer nærmer sig)*
Gå nu Torvald. Gå væk fra mig!
Ikke nu. Ikke i aften!

HELMER: Kom nu... Du er skabt til at blive kysset!

(En besked bipper ind på Noras telefon. Hun løsriver sig fra Helmer for at læse den.)

HELMER: Hvem er det?

NORA: Det er fra Rank. *(vi ser et dødssymbol på sms...)*

HELMER: Hvad skal det betyde??

NORA: Han er færdig. Han skal dø. Det her er hans farvel.

HELMER: Dø!? Umuligt! Hvad skal vi gøre?
Skal jeg ringe til ham?

NORA: Han vil ikke tale med dig.
Ikke svare. Ikke mødes.

Vi får ham aldrig mere at se.

Helmer græder i smerte. Nora trøster.

HELMER: Nu har vi kun hinanden... *(Slår armene om hende.)*

Jeg vil passe på dig. Trøste dig.

Jeg synes slet ikke jeg kan holde dig fast nok.

NORA: Nu kan du læse Krogstads besked.

(Nora rækker ham iPad'en.)

HELMER: Det kan vente. I nat vil jeg kun være hos dig.

NORA: Ikke i nat, Torvald. Jeg kan ikke . *(Pause)* Jeg skal sove.

HELMER: Så godnat min lille sangfugl. Sov godt.

(Torvald sidder opslugt af sin iPad. Nora går over til børnenes værelse.)

HELMER: Nora!!

NORA: *(Skriger):* Åh...!

HELMER: Nora, hvad er det her!? Disse billeder fra Krogstad?

NORA: Det hele er mit ansvar. Lad mig forklare....

HELMER: Spar mig din forklaring! Jeg har set nok!

Hvad er det du har gjort imod mig!

Jeg fortjener ikke det her!

Har jeg ikke været den perfekte mand?

Jeg har gjort alting rigtigt...

Rør mig ikke! Gå væk fra mig!

Du er ingen lærkefugl, du er en ussel løgner!

Nej værre; En luder!

(Helmer hiver vingerne af Nora.)

Jeg får kvalme! Føj!

Forstår du hvad du har gjort? Svar mig!

Forstår du det?

Min lykke har du ødelagt.

Min fremtid lagt i grus.

Hvis jeg vil undgå skandalen,

må jeg til evig tid danse efter Krogstads pibe.

NORA: Det begynder at dæmre...

Jeg er i hans magt,
må lystre hvert et vink.
Så dybt skal jeg synke;
jeg blev forrådt af dig.

Snart vil hele verden vide
at min kone er en skøge og bedrager.

(Nora tager en frakke på.)

HELMER: Spar mig dit melodrama!
Hvad forskel gør det
om du er her eller ej?
Når dette kommer ud,
bliver jeg til grin på grund af dig.
Forstår du mon, hvad du har gjort
imod mig?

HELMER: Tag frakken af.
Tag den af, siger jeg!
Nora, hvem er du i grunden?
Din dumhed overvælder mig!
Dine yndige bryster...
De samme bryster der har
ammet mine børn. Forgiftet dem
i moderens navn, med løgne og bedrag.
Jeg vil bede hver nat for at børnene
ikke har arvet dit stupide hoved.
Dit smukke ydre er et dække
for et beskidt og forræderisk indre!
Du har holdt mig for nar.
Du har gjort mig til grin.
Lykken findes ikke mere.

HELMER: Nora, jeg har fjernet
hver en sten på din vej,
båret dig på stærke skuldre gennem livet.
Hvad vil du have?
At jeg skal snuble i de fælder du har lagt?

Det er *mig* der er på
billederne. Tænk hvilken
krænkelse af *mig*!

Når jeg er ude af
din verden, er du rensset!

NORA Jeg forstår.

NORA: Du kæmper hele tiden
for din egen position.
Jeg-jeg-jeg...
Hvor er *vi*? Hvad med *os*?
Hvor er den mand, der støtter mig,
når *min* verden går til grunde?

At jeg skal trøste dig når du
spænder ben for mig?
Når min troværdighed vakler,
er der ingenting tilbage.
Snart er jeg ingen og du er *intet* uden mig.

NORA: Intet ... ?

(Noras mobil bipper. Hun står urørlig.)

HELMER: Hvem er det? Kig dog efter!

NORA: Krogstad. Han...

HELMER: Krogstad!? Er der mere?!? Lad mig se!
(Helmer river telefonen ud af hendes hånd. Stilhed.)

HELMER: Jeg er reddet! Nora, jeg er reddet!

NORA: Er *du*?

HELMER: Også du, selvfølgelig.
Han har fortrudt.
Han trækker alt tilbage.
Alle billederne er slettet.

NORA: Vi har ingen garantier...

HELMER: Nora, lille Nora! Han gør os ikke noget.
Nora ... lille pip!
Lad os få det ud af verden!
Lad mig se... Nej! Jeg vil ikke se det! Sådan.
(sletter mailen)
Væk! Det eksisterer ikke mere.
Nu er det hele blot en ond drøm.

NORA: Blot en drøm...?!

HELMER: Nora... Det er forsvundet.
Alt er forsvundet!
Jeg tilgiver dig alt; nu bliver alt
som før igen.
Jeg tilgiver dig, Nora. Jeg tilgiver dig.

Skøre tøs... Jeg vil nok aldrig
helt forstå dig...

NORA: Jeg er forsvundet...
(Næsten uhørligt)

Tilgiver...?
(Nora kigger tomt på Helmer.)

(Helmer er tilfreds. Han gaber.)

HELMER: Kom. Vi går i seng.
Nu kan vi ikke mere.

NORA: Gå du bare i seng. Jeg skal lige... *(sminke, tøj)*

HELMER: Vi ses derinde.
Og ikke flere skøre påfund i aften, min lille lærkefugl!
(Han går)

*(Nora går som forstenet rundt i stuen imens hun begynder at tage sminke og kostume af.
Et af børnene vågner og kalder på mor.)*

BARN: Moar!!! Moaaar...

*Nora rykker ikke af flækken.
Barnets gråd bliver mere insisterende. Det andet barn vågner og begynder også at kalde.*

BØRN: Mooooaaaaar

Deres kalden stiger i intensitet. Helmer blander sig i koret fra inde på sit soveværelse.

HELMER: Nora? Nooooooooooraaa!

BØRN: Moaaar!

(Helt stille begynder Nora også at kalde):

NORA: Nora? Nora? Nooooooooooraaa?

(Nora leder over det hele i mens hun kalder. Hendes kalden danner musik eller måske kakofoni med de andres kalden.)

HELMER: NOOORA...

BØRN: MOOOAR...

NORA: NOOORA...?

*(Nora åbner døren og kalder ud i natten.
Døren smækker i og det bliver stille.)*

(18'00)